

PÍŠE SE ROK 2029

Bylo chladné ráno na konci listopadu a já jsem dorazila do ordinace svého lékaře pro výsledky každoroční zdravotní prohlídky. Když mě sestra objednávala, mluvila nápadně vážným tónem, a navíc mě v poslední době pronásledovaly sny o propasti, takže jsem čekala špatné zprávy. Bylo mi jasné, že nastal čas konečně čelit chmurným následkům mých dlouhých let strávených na Zemi.

Přišla jsem brzo a doufala, že mě doktor Škvoreček třeba vezme dřív, čímž se sníží riziko, že přijdu pozdě do práce. V čekárně už bohužel sedělo asi deset pacientů zabraných do hovoru o tom, koho co bolí a kde ho píchá. Když mě za hodinu nato vedla sestra do ordinace, pípla mi esemeska od vedoucího mé směny: *Muzete přijít hned?* Doktor Škvoreček však zřejmě nikam nespěchal. Nalil mi šálek čaje, opřel se v křesle a sdělil mi, že se v mém těle zakořenila nemoc. Je dost pravděpodobné, že do roka, plus

minus měsíc, umřu. Zasypal mě letáčky o zvládání žalu a nabídl se, že s mou rodinou promluví sám, aby mi to břímě ulehčil. Doktor Škvoreček byl velký makabrozní básník. Barvitě mi vylíčil všechny způsoby, kterými moje tělo samo sebe pohltí – rozpadající se kosti, selhání ledvin, smrt krvácením do mozku nebo plísňovou infekcí. Pokyvovala jsem, abych mu dala najevo, jak si jeho upřímnosti vážím, a ručičky hodin přitom minuly chvíli, kdy mi začínala směna.

Teprve když se doktor pustil do zbytečné odbočky o jakémsi novém výzkumu nesmrtelnosti, který probíhá v Americe – jako by chtěl naznačit, že mě na poslední chvíli zachrání nějaká zázračná pilulka –, omluvila jsem se, že už nemám čas, a poděkovala jsem mu za celoživotní péči. U nás v práci se říká, že šéfové mají v plánu nahradit zaměstnance roboty, a tak jsem lékaři vysvětlila, že jsem si umínila stát se dokonalou pracovnící, abych jim ukázala, že můžu soupeřit s jakýmkoli strojem. Zdvořile jsem usrkla vlažného čaje, nacpala si letáčky do kabelky a vyšla z ordinace. Mou nemoc objevili při testech, které nařizuje pojišťovna, jinak bych tahle invazivní vyšetření vynechala. Nic mě nebolelo, vůbec nic se v mém těle nezměnilo, až na občasné lehké krvácení z nosu. Abstraktní smrtící diagnóza postrádala jakoukoli fyzickou naléhavost. Na druhou stranu potřeba výplaty byla konkrétní a bezprostřední.

Když jsem spěšně odcházela z ordinace, vyprovázal mě doktor Škvoreček povzbudivou větou: „Netrapte se, paní Slavíková! Prožila jste krásný život.“

* * *

Jmenuji se Adéla Slavíková. Pojdte mě doprovodit obvyklou cestou do práce, v poslední zimě mé smrtelné pouti! Celou zemi už týden držela v šachu předčasná vánice. Palba sněhu a krup komplikovala ranní dojíždění do práce, vlaky měly zpoždění, děti a staří lidé promrzali do morku kostí. Strčila jsem ruce do kapes, abych si je zahřála, a spěšně jsem se brodila černou břečkou pokrývající chodník v Lounech, severočeském městě, do něhož jsem dojížděla do práce.

Byla jsem zaměstnaná v Kauflandu, v jedné z prodejen velkého řetězce německých hypermarketů. Šest let jsem tam dělala pokladní. Tu práci jsem nenáviděla, ale uspokojovalo mě, že se dokážu sama uživit, zaplatit účty, dopřát si pár základních příjemností života, než mě věk donutí stát se závislou na pravidelném důchodu od vlády, která svou „neproduktivní“ seniorskou populaci nemá příliš v lásce. Jako většina zaměstnání vyžadujících nošení jmenovky, i to moje zároveň vyžaduje, aby člověk odložil hrdost. V naší zemi se nakupování stalo náboženským rituálem. Velký nákup je oblíbená víkendová rodinná aktivita, akční letáky a slevové kupóny lidé studují asi tak, jako vědec studuje hromadu knih. Stala jsem se kněžkou hypermarketu, zástupkyní božstev konzumu; když jsem se opovážila odmítnout propadlý kupón nebo prohlásit, že nějaké zboží je vyprodané, zákazníci mi vyhrožovali soudem, násilím, kompletní destrukcí celé mojí „zbytečné existence“. Měli pocit, že stojím mezi nimi a příslušnými božstvy, která řídí jejich osud. Božstvy, která jim slíbila celoživotní růst hojnosti a pohodlí. Kdyby jen ta pokladní dělala, co jí říkají, mohli by být všichni navěky šťastní.